איש הרוח

כתב אלאן מורגן
ציורים ולדיאנה קריקורקה

לפני זמן לא רב, ילד בשם מיכאל חי בסמוך ליער. בעצם הוא גר כל כך קרוב ליער שכדי להגיע אליו מספיק היה שיצא מדלת הבית האחורית, כי עצי היער הגיעו ממש לחצר. מיכאל יצא ליער לעתים קרובות כי אהב לראות מה קורה שם ולגלות דברים חדשים. ויום אחד הוא מצא פלג מים. הוא עצר, לקח לידו כמה אבנים חלקות והתחיל לזרוק אותם למים.
פלונק.. פלונק.., האבנים נפלו למים זה אחרי זה.
פלונק.. פלונק..
ומיכאל התחיל לחשוב – היה שקט מוחלט ביער והקול היחיד שיכול היה לשמוע היה זה של האבנים במים. וזה היה לו מוזר, כי בדרך כלל רוח נשבה בין העצים כל הזמן, והשיחים נעו ורעשו והעצים נעו אף הם ברוח ועשו רעש גדול. ובאותו היום מיכאל הביט בשמיים וראה שהעננים עומדים ללא נוע. הם לא זז כי לא היה מה שיניע אותם, לא הייתה רוח. הרוח נעלמה לגמרי!
פלונק.. פלונק.. מיכאל המשיך לזרוק אבנים למים והשתומם מה קרה לרוח, כשפתאום שמע קול מוזר ומשונה שיצא מבין העצים.
בום.. בום..
מיכאל הסתקרן. הוא רצה לדעת מה עושה את הצליל הזה והחליט לחקור. הוא הלך הלאה והלאה לתוך היער אחרי הצליל הזה. וככל שהלך רחוק יותר כך הצליל נעשה חזק יותר. בום.. בום.. בום.. בום!
הצליל נעשה חזק כל כך שמיכאל הבין כי מה שמשמיע אותו נמצא כנראה אחרי העץ הקרוב. לכן התקרב אליו, וזה היה עץ אלון גדול, והביט מאחורי הגזע כדי לראות מה יש שם.
ואמנם היה משהו. הוא ראה שק גדול על הארץ,

והוא קפץ מעלה ומטה.
ואז פתאום השק הפסיק לקפוץ ונשאר שקט לגמרי.
מיכאל הביט עליו רגע, אך השק לא זז, ולכן התקרב וקרע ברך לידו. ואז בזהירות קירב את אוזנו כדי לשמוע מה יש בפנים.
בום.. בום..

השק קפץ ממש באוויר! גם מיכאל קפץ כי הופתע כל כך, והיה מוכן כבר לברוח מהר בין העצים, כששמע פתאום קול היוצא מהשק.
"שחרר אותי!"
מיכאל לא ידע מה לעשות. הוא התבונן בקפידה בשק כדי להחליט על מעשיו. השק מונח היה על הארץ ומיכאל ראה שפי השק קשור בשרוך עור ישן. אפשר לפתוח את השק!. ברגע שמיכאל ראה זאת החליט לנסות. הוא קרע שוב ברך והתחיל להתיר את הקשר. הקשר היה מהודק היטב ומיכאל היה צריך לעבוד קשה, אך בסוף השק נפתח.
"וווווש!" רוח חזקה יצאה מהשק! "וווווש!" היא עלתה לשמיים וסחבה אחריה הכל! "וווווש!" ענפים יבשים ועלים וכל מה שסביב עלה לאוויר! "וווווש!" כמו סופה הרוח התחילה לנשוב בין העצים.
"וווווש!" היא חזרה בין העצים. "וווווש!" והיא עצרה ממש שם איפה שעמד מיכאל והיא נשבה וסובבה סביב וסביב באוויר!
"מי אתה?" שאל מיכאל.

"אני איש הרוח!"
מיכאל יכול היה לראות שכך זה גם נראה. הכל שהתנשא סביב קיבל צורה של דמות כלשהי. למעלה, איפה שהיו צריכות להיות שערות, היה

דשא, מקלות בלטו לצדדים בדיוק איפה שצריכות להיות זרועות ובאמצע כל העלים שהסתובבו נראו

כמו חזה של מישהו.
אך לא היה שם כל חזה או ידיים או שערות כי מיכאל יכול היה לראות דרך הרווחים של הכל מה שהסתובב באוויר.
"מה עשית בשק?" שאל.
"טרול רימה אותי. הוא הכניס אותי לשק וקשר והייתי שם כל היום. הצלת אותי! תודה לך!"
"בקשת שאשחרר אתך."
"הינו הך. עשית לי טובה ומגיע לך גמול. אם תזדקק לעזרה רק קרא לי ואבוא לעזור לך!"
"לקרוא לך? איך אוכל לקרוא לך?"

"רק תזמר את השיר שלי!" ואיש הרוח לימד את מיכאל שיר מיוחד, בו יוכל לקרוא לו אם יזדקק לעזרה.
"רק תשמיע את השיר הזה, וברגע שאשמע אותו אבוא לעזור." ו"וווווש!" איש הרוח עלה לאוויר.
"וווווש!" הוא נשב ונשב ועף משם.
מיכאל התעניין מאוד באיש הרוח. הוא חזר לאותו המקום גם למחרת וגם יום ויומיים אחרי כן, אך לא פגש אותו יותר. לפעמים נדמה היה לו כי הוא רואה אותו נושב בין העצים ולפעמים עובר מעליו ומניע את העננים בשמיים. ולפעמים, כאשר מיכאל שכב בלילה במיטה והקשיב לחושך, נדמה היה לו כי הוא שומע את איש הרוח בחוץ, מרעיד את החלונות.
אך אחרי זמן מה מיכאל שכח על איש הרוח וההרפתקה ביער הייתה בשבילו כמו חלום מלפני שנים רבות.
עבר חודש. מיכאל המשיך לשחק ביער. וקרה יום אחד ששכח לחזור הביתה לארוחת ערב. כשנזכר היה כבר מאוחר והשמש התחילה לשקוע. מיכאל ידע שעליו למהר הביתה. אמא ואבא ידאגו לו מאוד ולכן הוא התחיל ללכת מהר כמה שרק היה יכול. הוא התחיל לרוץ ורץ ורץ ולא ראה לאן הוא הולך. הוא לא הרגיש בשורשי עץ גדול בשביל ומעד

בבומפ! גדול. כשנפל על הארץ התחיל להתגלגל והתגלגל במורד גבעה, התגלגל והתגלגל, עד שנפל לתוך בור עמוד!
מיכאל קם והביט סביבו. קצה הבור היה גבוה מדי והוא לא יכול היה להגיע אליו. הוא נעמד על קצות כפות רגליו ונמתח ונמתח, אך עדיין לא יכול

היה להגיע למעלה. הוא ניסה לקפוץ, אבל גם לקפוץ כל כך גבוה לא יכול היה. הוא ניסה לטפס על דפנות הבור אך גלש כל הזמן פנימה. הוא ניסה וניסה זמן רב ובסוף ויתר כי הבין שאינו יכול לעשות דבר.

ואז בחוץ החשיך ממש. קור הלילה המתקרב גלש לתוך הבור ועלה על צווארו של מיכאל והוא רעד. מיכאל התיישב. הוא הרגיש עצוב ומאוד לבד.

"אני תקוע בתוך הבור" אמר לעצמו "איש אינו יודע איפה אני. אמא לא יודעת. אבא לא יודע. מה אוכל לעשות?"

ואז נזכר - איש הרוח! אם יזמר את שירו של איש הרוח, אולי איש הרוח יבוא! ומיכאל קם על רגליו והתחיל לשיר. הוא הקשיב ו חיכה וחיכה עוד קצת ואז "וווווש!" ודאי, איש הרוח הגיע "וווווש!" הוא הגיע מהשמיים ישר דרך צמרות העצים "וווווש!" והנה הוא למעלה ומביט על מיכאל!

"מה אוכל לעשות למענך?" שאל.

"אני תקוע בבור הזה! אינני יכול לצאת ואמא ואבא שלי ידאגו מאוד! קח אותי הביתה!"

"טוב! תחזיק את עצמך חזק" אמר איש הרוח ו"וווווש!" התחיל לנשוב. הוא נשב ונשב ו"וווווש!" עף לתוך הבור. והוא נשב את מיכאל כל הדרך הביתה והניח אותו שלם ובריא על הדשא הרך שבחצר האחורית.

"תודה, איש הרוח!"

"על לא דבר! אם תזדקק שוב לעזרה רק קרא את השיר שלי ואבוא!" ואיש הרוח עף באוויר "וווווש!" ונעלם.

ומאז מיכאל ואיש הרוח הם ידידים טובים ואם מיכאל זקוק לעזרה הוא צריך רק לקרוא לאיש הרוח. ואיש הרוח בא תמיד.